

38 nye prester i pinsen

Trettiåtte medlemmer av Opus Dei har mottatt prestevielsens sakrament i Roma. Opus Deis prelat minnet dem om at de kommer til å være Den hellige ånds redskap ”for å opplyse sjelene og gi svar på de avgjørende spørsmål som ofte plager så mange menneskers hjerter.”

08.06.2007

Lenke: Forhåndsintervju med en av
de nyviede prestene, Andrea Cumin
Lenke: Fotogalleri fra seremonien

Omtrent 1500 mennesker var tilstede ved vigselsmessen som ble feiret i den romerske basilika Sant' Eugenio. Du kan lese et intervju med et av dem. Hvis du ønsker å se bilder, klikk deg inn på prestevielsenes fotogalleri.

I sin preken oppfordret msgr. Javier Echevarría de tilstedeværende til å "søke Den hellige ånd i dypet av vår sjel". Han inviterte pretekandidatene og alle de tilstedeværende til i pinsehelgen å "samtale med Ham, at vi skulle vende oss til ham i de forskjelligste situasjoner. Vårt normale liv kommer til å nå både høyde og dyp, få et overnaturlig relieff".

PREKEN VED PRESTEVIELSE AV
PRELATURETS DIAKONER

Msgr. Javier Echevarría, Opus Deis
prelat

Roma, Sant' Eugenio basilika, 26.
mai 2007

Kjære brødre og søstre. Kjæreste
diakoner.

1. I mange måneder har dere
forberedt dere til denne dagen da
Herren Jesus gjennom min
håndspåleggelse og vigselbønnen
kommer til å innsette deres som
prester i Den nye pakt. Mange i hele
verden – deres familier, deres
venner, alle deres brødre og søstre i
Opus Dei – har bedt og ber for hver
enkelt av dere.

Våre bønner har vært enda mer
intense disse siste dagene som en
forberedelse til pinsen. Vi har prøvd
å etterlikne Jesu apostler som etter
deres Mesters himmelfart hadde
samlet seg i rommet ovenpå i
Jerusalem *for å be trofast, sammen*

med noen kvinner – blant dem Maria, Jesu mor – og dertil Jesu brødre.[1]

Den store dagen har endelig kommet. Denne basilikaen Sant' Eugenio er i dag for oss *rommet ovenpå* der Jomfru Maria, apostlene og de fromme kvinnene ventet på Den hellige ånds komme. Maria, Jesu Mor og vår Mor underviser oss i å be, hun viser – som paven nylig sa på sin apostoliske reise til Brasil – ”hvordan vi skal åpne våre sinn og våre hjerter for Den hellige ånds kraft, som skal sendes til hele verden”.[2]

Enda en gang, skjult som av et slør i de liturgiske tegn, skal Hjelperen stige ned over Kirken og over hver enkelt av oss. På en spesiell måte kommer Han til å utøses over disse diakonene og forvandle dem til Jesu Kristi prester: prester for alltid. La oss derfor samle oss i bønn og meditere over Hjelperens nærvær og handling i Kirken og i sjelene: Det er

Dominus tecum! som vi henviser til i bønnen *Ave Maria*.

2. Messens lesninger fra Bibelen taler til oss om det universelle i Gud Den hellige ånds helliggjørende handling.

Jeg utøser min ånd over alle mennesker (...) Men hver den som påkaller Herrens navn, skal bli reddet.

[3] Og den hellige Paulus lærer i Romerbrevet at alle vi som har fått den første høst av Åndens gaver, *også vi sukker i vårt hjertes dyp, mens vi i lengsel venter på at vårt legeme skal bli kjøpt fri.* [4] Det betyr den fulle manifestasjon av Guds helliggjørende handling.

Men hvem er Den hellige ånd?

Hvordan handler han? Hvordan skal vi bedre forberede oss på å ta imot ham? Det er spørsmål som det finnes et klart svar på i den kristne lære.

Den hellige ånd "er én av personene i Den hellig treenighet, av samme vesen som Faderen og Sønnen, 'som

med Faderen og Sønnen tilbes og forherliges'. (...) Den hellige ånd virker sammen med Faderen og Sønnen fra begynnelsen til fullendelsen av Guds plan for å frelse oss.”[5] Han er Faderens og sønnens uendelige kjærlighet, den evige Gave som de gjensidig gir hverandre, Båndet som forener den aller helligste Treenighet.

Når vi tenker på Gud er det forholdsvis lett å henvende oss til Fader og til Sønnen, som er mer tilgjengelige for oss på grunn av vår erfaring av fordisk farskap og barnekår. Dessuten har vi i evangeliene mange beretninger om Sønnen som viser til hans jordiske liv. Derimot er det vanskeligere å skape seg en forestilling om Den hellige ånd, men det er likevel nødvendig for oss.

Den hellige Josemaría påpekte at **Den hellige ånds virke kan gå oss**

ubemerket forbi, ettersom Gud ikke tilkjennegir sine planer for oss, og ettersom synden gjør mennesket tregt og formørker Guds gaver. Men troen minner oss om at Herren stadig virker; det er han som har skapt oss og som opprettholder vår eksistens, det er han som gjennom sin nåde leder hele skaperverket mot Guds barns frihet og herlighet. (jf. Ro 8, 21)[6]

I virkeligheten er Hjelperen lite kjent blant de kristne, og derfor kommer han med dette ønsket om å omgås med ham og å utøse sin store kjærlighet til oss. Derfor kalte Grunnleggeren av Opus Dei ham for Den Store Ukjente. Det burde ikke være slik. Vår Gud og Far har vist så stor godhet at han ikke nøyer seg med å ha gitt oss sin Sønn (Jesus, det menneskevordne Ordet), men han gir oss også Ånden som en gave. På den måten bor den ene Gud, En eneste og Treenig, i våre sjeler helt

fra vår dåp ved den helliggjørende nåde og gjør at vi kan kalle oss og virkelig er Guds barn. Kjære brødre og søstre, la oss beslutte oss for å søke Den hellige ånd i dypet av vår sjel, å samtale med Ham, å vende oss til Ham i de forskjelligste situasjoner. Vårt vanlige liv kommer til å oppleve større høyder og dybder, og en overnaturlig mening.

3. Kirkens liturgi er rik på symboler som henviser til Hjelperen, som vi kan bruke i vår meditasjon over Den hellige ånd og hans virke i sjelen. Sekvensen *Veni, Sancte Spiritus* som resiteres i messen i dag og i morgen, og hymnen *Veni, Creator Spiritus* som vi kommer til å synge ved prestevielsen, er fulle av disse symbolene. Jeg vil kommentere kort noen av disse.

Allerede i den første strofen taler sekvensen om Den hellige ånd som sjelens lys, vi ber om at han fra

himmelen: *Lysets stråle til oss led fra din høye helligdom (emitte coelitus lucis tuae radium)*; og deretter får den oss til å påkalle: *Salighetens lys, treng inn! Fyll til dypest bunn hvert sinn, som i tro mot deg er vendt (O lux beatissima, reple cordis intima tuorum fidelium)*. Lyset settes opp mot mørket. Det er betingelsen for liv: en verden uten lys ville være død. Ånden opplyser syndens mørke, minner oss om Kristi undervisning og hjelper oss til å fordype den, viser oss Gud Faders skjønnhet, og får oss til å strebe mot himmelens skatter. I Den katolske Kirkes katekisme står det: ”Den hellige ånd er, ved sin nåde, den første til å vekke vår tro og den første i det nye liv som er ’å kjenne deg, den ene, sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus.’”[7]

Til dere diakoner, mine sønner, kommer Hjelperen, sammen med presteembetet, til å gi evnen til å

undervise med autoritet om troens sannheter og den kristne moral. Dere kommer til å være hans redskap for å opplyse sjelene og gi svar på de avgjørende spørsmål som ofte plager så mange menneskers hjerter: følelsen av lidelse, liv og død, vår Gud og Fars uendelig kjærlighet til alle sine skapte vesener, rettferdighetens og kjærlighetens plikter – de er uatskillelige – overfor alle. Husk den hellige Josemarías undervisning: **Vi prester bør bare snakke om Gud. Vi bør ikke snakke om politikk, heller ikke om sosiologi, heller ikke om temaer som er fremmede for våre prestelige plikter. På denne måten skal vi få andre til å elske den helle Kirke og paven.**[8]

Den hellige ånd sammenliknes også med *vann*. Det hørte vi i evangeliet. På løvhyttefestens siste dag, den mest høytidelige, *sto Jesus frem og ropte ut: 'Den som tørster, han komme til*

meg for å drikke – den som tror på meg! For så sier Skriften: 'Strømmer av kildevann skal rinne fra hans bryst.' Og med dette mente han – kommenterer den hellige Johannes – den Ånd som de skulle få som kom til å tro på ham.[9]

Det blir i botens sakrament, mine sønner, som dere kan vaske bort sjelens flekker, tilgi deres synder i Jesu navn og med hans autoritet, takket være Gud Faders barmhjertighet og Den hellige ånds kraft. Takk Herren – la oss alle takke – for denne vidunderlige gave som den barmhjertige Gud har lagt i våre stakkars hender, og forsøk å la den bære frukt. Følg den hellige Josemarías eksempel og råd og bruk mange timer i tjeneste i skriftemålet. Det er ikke bortkastet tid, men til og med en svært verdifull tid, for det finnes ikke noe større enn å redde sjeler, intet større enn å leve i Guds nåde.

Siden han er Kjærlighet
sammenliknes Den hellige ånd med
ilden, som varmer hjertene og får
dem til å flamme opp i kjærlighet til
Gud og medmennesker. Som ild kom
han ned over Kirken på pinsedagen.
Han inspirerer til denne kjærligheten
fremfor alt ved å gi oss Jesus i den
eukaristiske kommunion. Samme
Ånd, som da han steg ned i Marias
fullkomment rene skjød gjorde Guds
sønns menneskevorden mulig, gjør
nå at brødet og vinen forvandles til
Kristi legeme og blod.

Når Hjelperen stiger ned over dere i
dag, kjære diakoner, kommer han til
å innprente den prestelige karakter i
deres sjeler, et uutslettelig tegn som
kommer til å former dere i enhet
med Kristus, den høyeste og evige
prest, og han kommer til å gi dere del
i all Herrens makt som han gir til
sine tjenere; blant andre den
vidunderligste og mest
grunnleggende for Kirkens liv,

muligheten til å handle *in persona Christi Capitis*, å utføre Kristi handlinger i det eukaristiske offer. Med den hellige Josemaría inviterer jeg dere alle til å tenke på **hvor usedvanlig betydningsfull og rikelig den guddommelige Trøsterens virke må være når presten fornyer Golgatas offer idet han feirer den hellige messe ved våre altre.**^[10] Hvor mye må vi ikke takke Gud Den hellige ånd for denne kjærlighetens gave som Den hellige eukaristi er!

Tilslutt vil jeg minne om et annet tegn som Den hellige skrift bruker for å tale til oss om Den hellige ånd: *vinden*. Evangelisten Lukas beskriver Ham i begynnelsen av Apostlenes Gjerninger, når han forteller at *da dagen for pinsefesten opprant (...) hørtet plutselig et brus i luften, lik et veldig uvær som nærmet seg. Det fylte hele huset de befant seg i...*^[11] Virkningen av dette plutselige

uværet viste seg straks: Peter og de andre apostlene, fri fra all frykt, begynte offentlig å forkynne Jesu oppstandelse med stort mot og trakk mange mennesker til Kirken.

Vi bør aldri glemme: hvor store vanskelighetene enn iblant kan være i vårt personlige liv eller i apostolatet, desto sterkere viser Åndens virke seg i den som følger hans inspirasjon. Med bønn, ved å motta sakramentene ofte, ved å være fullstendig lydhøre overfor Hjelperen, overvinnes alle hindre.

4. Jeg minnet dere i begynnelsen om at vi i denne basilika er likesom *irommet ovenpå* i Jerusalem, samlet rundt Maria. La oss be om hennes moderlige forbønn for Den hellige far, for biskopene, for de nye prestene og deres familier, for alle prester og for hele Guds folk. Jeg gjør pavens inderlige bønn for noen uker siden ved en liknende seremoni til

min. Benedikt XVI sa: ”La oss be om at man i hver menighet og kristne fellesskap retter oppmerksomheten mot kall og utdanning av prester: det begynner i familien, fortsetter på seminaret og berører alle som i hjertet bærer omsorg for sjelenes frelse”.[12]

Måtte denne dypt følte bønn aldri mangle i våre daglige bønner. Slik kan Hjelperen – på Marias forbønn, hun som er prestenes Mor, inspirere mange og hellige Kristi tjenere i Kirken. Amen.

[1] Apg 1, 14.

[2] Benedikt XVI, preken i Aparecida, 12. mai 2007.

[3] Vigiliemessen før pinse, første lesning, Joel 3, 1 og 3, 5.

[4] Vigiliemessen før pinse, andre lesning, Ro 8, 23.

[5] *Den katolske kirkes katekisme*, nr. 685-686.

[6] Den hellige Josemaría, *När Kristus går förbi*, [Christ Is Passing By], nr. 130.

[7] *Den katolske kirkes katekisme*, nr. 684.

[8] Den hellige Josemaría: *Brev til prestene*, 10. juni 1971.

[9] Vigiliemessen før pinse, evangelieteksten (Jo 7, 37-38).

[10] Den hellige Josemaría, *När Kristus går förbi* [Christ Is Passing By], nr. 130.

[11] Apg 2, 1-2.

[12] Benedikt XVI, Preken ved en prestevielse, 29. april 2007.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/38-nye-prester-i-pinsen/> (08.08.2025)